

- na mocy art. 5 lit. b) i d) dyrektywy 2009/147, zmienionej dyrektywą 2013/17, ponieważ nie zapewniła ochrony gatunków ptaków wymienionych w art. 1 dyrektywy ptasiej, w tym przede wszystkim sóweczki (*Glaucidium passerinum*), włośchatki (*Aegolius funereus*), dzięcioła białogrzbiatego (*Dendrocopos leucotos*) i dzięcioła trójpalczastego (*Picoides tridactylus*), to jest nie zapewniła, aby nie były one zabijane ani płoszone w okresie lęgowym i wychowu młodych, a ich gniazda lub jaja nie były umyślnie niszczone, uszkodzane lub usuwane w Nadleśnictwie Białowieża.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 listopada 2017 r. w sprawach połączonych T-101/15 i T-102/15, Red Bull GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 lutego 2018 r. przez Red Bull GmbH

(Sprawa C-124/18 P)

(2018/C 200/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Red Bull GmbH (przedstawiciele: A. Renck, Rechtsanwalt, S. Petivlasova, abogada)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej; Marques; Optimum Mark sp. z o.o.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawach połączonych T-101/15 i T-102/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawach R 2037/2013-1 i R 2036/2013-1; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że dokonana przez niego wykładnia art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾, w kontekście znaków towarowych tworzonych przez kompozycję kolorystyczną, narusza zasady równego traktowania i proporcjonalności. Sąd w sposób nieuprawniony wprowadził nowy i nieproporcjonalny wymóg dotyczący graficznego przedstawienia znaków towarowych tworzonych przez kompozycję kolorystyczną, błędnie przyjmując, że tego rodzaju znaki mają jako takie samoistnie mniej precyzyjny charakter. Po pierwsze, założenie takie nie ma podstawy prawnej, nie odpowiada żadnemu z celów określonych w przepisach oraz bezprawnie i nieproporcjonalnie dyskryminuje znaki towarowe tworzone przez kompozycje kolorystyczne względem innych znaków towarowych, takich jak między innymi jednokolorowe znaki towarowe, słowne znaki towarowe, czy znaki towarowe tworzone przez rysunki. Po drugie, kryteria wskazane w zaskarżonym wyroku są sprzeczne z samą istotą znaków towarowych stanowiących kombinację kolorów, które, jak jasno zauważył Trybunał w wyroku Libertel ⁽²⁾, nie są ograniczone przestrzennie. Zaskarżony wyrok w rzeczywistości ogranicza znaki towarowe tworzone przez kompozycje kolorystyczne jako takie do kolorowych znaków graficznych, pozycyjnych lub przedstawiających wzory. Po trzecie, potencjalnym skutkiem zaskarżonego wyroku może być unieważnienie ponad 85 % znaków towarowych znajdujących się w portfolio wnoszącego odwołanie, które stanowią kombinacje kolorów podobne do spornych znaków towarowych.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej wskutek dokonania błędnej i niedopuszczalnej wykładni wyroku Heidelberger Bauchemie⁽³⁾, poprzez wprowadzenie wymogu spełnienia przez znaki towarowe tworzone przez kompozycje kolorystyczne trzech kumulatywnych warunków, odnoszących się mianowicie do i) specyficznego odcienia danego koloru, ii) proporcji, w jakich dane kolory pozostają względem siebie i iii) przestrzennego rozmieszczenia kolorów. Sformułowanie powyższych warunków nie było konieczne do celów tego wyroku oraz niesie za sobą nieproporcjonalnie szkodliwe skutki wyłącznie w odniesieniu do kategorii lub klas znaków towarowych lub oznaczeń tworzonych przez kombinacje kolorystyczne lub same oznaczenia kolorowe jako takie. Dodatkowo, trzeci i nowy kumulatywny warunek został uzasadniony jakoby „ograniczoną samoistną zdolnością kolorów do przenoszenia jakiegokolwiek precyzyjnego znaczenia”. Jednakże warunek ten był do tej pory badany w ramach analizy odróżniającego charakteru znaku jako przesłanki jego rejestracji, nie zaś w ramach wymogu jego graficznego przedstawienia, co oznacza, że warunek ten od razu skutkuje nieważnością rejestracji bez możliwości wykazania charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania lub naprawienia tego braku w inny sposób. Zaskarżony wyrok narusza również art. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej poprzez wprowadzenie wymogu przedłożenia „wyraźnego” opisu danego rodzaju znaków towarowych oraz poprzez bezprawne zredukowanie rzeczywistej definicji takich znaków do tych, które mają jeden (innymi słowy graficzny) układ przestrzenny odpowiadający zakładanemu rzeczywistemu używaniu tego znaku w przyszłości.

W ramach zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań poprzez niezbadanie i niewzięcie pod uwagę w wyroku, że zgłoszenia pierwszego ze spornych znaków towarowych dokonano jeszcze przed wydaniem wyroku Heidelberger Bauchemie, wskutek czego Sąd nie uwzględnił możliwości potencjalnego zastosowania zasad określonych w wyrokach Lambretta⁽⁴⁾ i Cactus⁽⁵⁾. Zasada ta została również naruszona wskutek nieprzeprowadzenia całościowej oceny dopuszczalnych i rzetelnych źródeł, stosownych zasad i przepisów, orzecznictwa sądów Unii oraz wskazówek EUIPO w celu ustalenia, czy wszystkie istotne okoliczności niniejszej sprawy mogą łącznie prowadzić do wniosku, że EUIPO dał wnoszącemu odwołanie konkretne, bezwarunkowe i spójne zapewnienia, na których wnoszący odwołanie oparł się, stosując się do nich, co spowodowało powstanie po jego stronie prawnie uzasadnionych oczekiwań.

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie zasady proporcjonalności poprzez niewzięcie pod uwagę nieproporcjonalności unieważnienia obu spornych znaków towarowych w wyjątkowych okoliczności niniejszej sprawy. W szczególności Sąd nie wziął pod uwagę, że cele precyzyjności i jasności oraz pewności prawa można było skutecznie osiągnąć poprzez wezwanie wnoszącego odwołanie do uściślenia opisu obu znaków towarowych, tak aby można je było pozostawić w rejestrze zamiast unieważniać obie rejestracje.

W ramach zarzutu piątego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie norm procesowych wskutek błędnego zastosowania art. 134 § 1 regulaminu postępowania polegającego na obciążeniu wnoszącego odwołanie kosztami postępowania. Wyjątkowe okoliczności niniejszej sprawy oraz zasada sprawiedliwości wymagają, zgodnie z art. 135 § 1 regulaminu postępowania, aby to nie wnoszący odwołanie pokrywał koszty postępowania, lecz EUIPO.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 6 maja 2003 r., Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 24 czerwca 2004 r., Heidelberger Bauchemie, C-49/02, EU:C:2004:384.

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Brandconcern BV/ EUIPO i Scooters India (Lambretta), C-577/14 P, EU:C:2017:122.

⁽⁵⁾ Wyrok z dnia 11 października 2017 r., EUIPO/Cactus SA (Cactus), C-501/15 P, EU:C:2017:750.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-207/18)

(2018/C 200/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, G. von Rintelen i J. Samnadda, pełnomocnicy)